

Avrupa Birliğine girmek için yoğun çaba harcanan günümüzde ülkemizdeki mevzuatın hemen hemen tamamının Avrupa'ya uygunluğu tartışılmakta ve çalışılmaktadır. Bu günlerde bu çabalar Gümrük Birliği üzerinde yoğunlaşmıştır. Yıllardan beri ülkemizde uygulanan kanunların ve sistemlerin bir çoğu doğrudan Avrupa Ülkelerinden ithal edilmiştir. Almanya'dan vergi sistemi, İtalya'dan ceza kanunu, İsviçre'den medeni kanun vb. gibi.

Hatta ülkemizin gündemini yerli/yersiz sürekli meşgul eden, üzerinde tartışılan " laiklik " yine Avrupa'dan ithal edilmiştir.

Bütün bu mevzuatın ve sistemin ithali sırasında önemli bir konu görmezlikten gelinmiştir. Kilise vergisi, Kiliselerin finansman kaynağı olan bu vergi Türkiye'de gündeme girmemiştir.

Bildiğimiz kadarıyla , Almanya'da kiliseye mensup olanlar, yıllık gelir vergisi beyannamelerini vergi dairesine verdikten sonra, ödeyecekleri verginin hesaplanmış olduğu tahakkuk fişini alıp, kilisenin tahakkuk memurluğuna giderler. Kilise görevlisi , ödenecek gelir vergisinin üzerinden kilise vergisini hesaplar. Kilise vergisi vergi mükellefi vergisini doğrudan doğruya bağlı olduğu kiliseye öder. Vergi doğrudan ilgili kilise tarafından toplanır. Merkezi hükümet bu işlemlerin dışındadır.

Almanya'nın Bavyera Eyaletinde ödenecek gelir vergisinin yüzde sekizi kilise vergisi olarak hesaplanmaktadır.

Kilise mensubu olan gelir vergisi mükellefi, ödediği bu kilise vergisini bir sonraki yıl gelir vergisi olarak matrahından düşer.

Türkiye'de bu iş nasıl oluyor? Devlet bütçesinden Diyanet İşleri Başkanlığına pay veriliyor.

Hayır sever vatandaşlar cami yaptırıyor bu da yetmiyor, cami kapısında cemaaten para toplanıyor. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesinin açıklanmasıyla bir gürültü koparılır. Diyanetin bütçesi, Kültür Bakanlığı bütçesi ile karşılaştırılır.

Halbuki hayırsever vatandaşların büyük miktarlarda yaptıkları yardımlara rağmen ayrılan pay yeterli olmamaktadır. Bu defa cami önünde para toplanır. Hoca içeride gerekli açıklamayı yapar. Caminin paraya ihtiyacı vardır. Çatısı akıyordur, halılar yıkanacaktır. Tamirat vs. Caminin kapısında bir bağırma; yardım edelim, Ne verirsene elinle o da gelir seninle" Bu tür sözleri her Cuma ve bayram namazlarında duymaktayız ki, para toplanmadığı günler normal dışı oluyor. Ülkemizde tartışılan bir diğer konu. Müslüman olmayanın verdiği vergiden camiler ve din işlerine pay gitmesi.

Bu durumdan Müslüman da rahatsız. Kadın ticareti yapan birinin verdiği vergiden, içki ticaretinden, dinimizce haram olan kazançlardan Diyanet'e pay gelmesini o da istemiyor.

O halde bu durumdan kim memmun? Hiç kimse değil elbette. Bu durum Osmanlı döneminde yapılan camilerin hemen hemen tamamında bu husus düşünülmüş ve vakıflar kurulmuş. Hem öyle büyük vakıflar kurulmuş ki, bir değil bin camiyi finanse edebilir. Ancak yakın dönemlerde vakıf mallarının özel kişilerin mülkiyetine geçmiş olması vakıfların amacına hizmetini engellemiştir. Mevcut olanların gelirleri de Vakıflar Genel müdürlüğüne sahiplenildiğinden camiler vakıflardan uzaklaşmıştır.

Daha acısı, cami altındaki vakıf dükkanları yakın tarihte gayr-i müslim vatandaşların mülkiyetine geçmiş. Devam eden zamanlarda şu veya bu şekilde bu dükkanlar gayr-i müslim vatandaşın mensubu olduğu kilisenin mülkiyetine geçmiştir. Böylece camiye vakfedilen dükkan kiliseye hizmet eder olmuştur. Kalın sağlıcakla!